

INNOCENTIA VICTA

“Som pelat polsim d’astre o tan sols ho fórem? Conservem vestigi lluent dins nostre? S’ha esgotat la reserva d’aquell fulgor? Pot ésser que ja no ens quedi primigènia brillantor, que s’hagi consumit; o pot ésser que nosaltres l’haguem fet desaparèixer, a cada segle succeït.”

INNOCENTIA VICTA

I

Flor de tija verda que emana
pista fràgil i seductora
Pistil fecund, progenitor
de tota bellesa creada.

Pètals cantant una corranda
a la llibertat que els custòdia,
envoltats de camp salvatgí
exigu en vigília acèrrima.

I és, la brisa plaent, impàvida,
metrònom dels meus cabells fràgils
i compàs del pètal vençut
tot seguint la corrent del vent.

Prat nadiu, càndid, opulent,
però és prat de sègol sec.

II

Cobdícia, cruesa i mal
oculta entre cereal sord,
Covard testimoni indolent
responsable de tot dolor.

Ulls que veuen mes poc actuen,
esclaus del sobirà omniscient,
subjugats sota cínic dogmes,
que atempten contra Terra Santa.

Dòcil com tòtil el prat calla,
ofega el plor desesperat
i accepta la doctrina d'Eol.
Pètal afeblit es desprèn.

Sègol cada cop més estès,
fent patir la flor compungida.

III

Flor feréstega i exposada
a visatges torts i porucs.
Des l'alta balconada urbana
fiten pietosos el mal.

Notícies incoherents
i freds caps condicionats
Camp de sègol esperançat
amb la salvació de la falç.

Ments buides, poc seny, corrompudes
envolten la flor i la contemplen,
envegen tota boniquesa
pueril, innocent, condemnada.

Un pàmpol li fan caure amb gràcia
flor única però perturbable.

IV

Estrèpit sobtat, fugisser;
tambor dissonant, que retrona;
tremolor colèrica, molt;
crit emergent, que ja sanglota.

Cargol treu banya, ja plou cendra,
no temis l'òbit que t'aguaita.
Terra Santa i camp de gran guerra
paradoxa cruel, no cessa.

Poruga dansa, la flor, entre
corrents basardoses que tant
la fereixen sens pietat.
Un pètal cau, ben colpejat.

Prat d'enfosquida podridura,
sègol emmetzinat, ja mort.

V

Una brisa serena. Pau.
Cel brillant. Aus que bé el decoren.
Aigües blaves i camps poblats.
Olor fresc a pluja i collita.

Flors cànvides, felices, lliures.
Camps buits de sègol, tips d'immens
goig i alegria, amor sens plany.
Gran utopia, mal final.

Flor nostàlgica que recorda
tot allò que era i ja no és.
Ja no és i mai no serà.
Esclafit bram i un pètal cau.

Cent alimanyes carronyaires
festí d'esperança perduda

VI

No hi haurà mai dol ni laments,
la flor es marcirà. Vent serà.
Perfum perdut en camp podrit.
Suau aroma oblidat, ben fos.

Esbós estripat d'un somriure
esperançat. Flor temerosa.
Plora. Cel fosc. Gota que espilla.
Mangata lluent. Mal creixent.

Sègol beneit, degenerat,
tot ho oblidarà, sens recança.
Corrent vehement bufa, i
un pètal afeblit li cau.

“Un darrer me'n queda subjecte.”
Condemna d'oblit s'aproxima.

VII

Flor de tija negra i anyívola
d'arrels decrepites, malaltes
i sense llar, demana a Vesta
sostre i foc i també vivor.

Lleu xaloc, únic Caront jeu.
Corrents d'aire bé la belluguen
Pètal caigut, flor terminal.
Busca aixopluc, i va bramant.

Flor cega, ara calenta, bleda
ferma a la falç del cereal
que duu per l'Estígia a ses germanes.

I sobre el terra cau pansida
deixant un fort rastre escarlata,
doncs no és flor qui mor moll,
sinó poncells ulls que cluquen per sempre.

Sègol menja flor
vent menja sègol.